

РЕШЕНИЕ

№ 3501

гр. София, 30.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.05.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Адриан Янев

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **3277** по описа за **2023** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Р. М. Й. срещу Решение № 714 от 12.02.2023 г., постановено по НАХД № 9064/2022 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 106-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 42-0001555/03.06.2022 г., издадено от директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ – С., с което на касатора на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАвтП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 87, т. 2 от Наредба № 33/03.11.1999 г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на Република България, както и административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 87, т. 3 от Наредба № 33/03.11.1999 г.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на обжалваното съдебно решение. Поддържа съображение за прилагане на Наредба № 41/04.08.20008 г., според която карта квалификация се издава единствено и на основание издадено удостоверение от учебен център. Не ставало ясно дали се касае за карта за професионална компетентност на водач за начално или периодично обучение. Поддържа се, че не взета под внимание разпоредбата на чл. 178в, ал. 5 ЗДвП, както и

че Наредба № 33/03.11.1999 г. на министъра на транспорта не регламентира реда за издаване и ползване на удостоверение за психологическа годност.

Ответната страна не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София-град, XV – ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, с оглед на което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е частично основателна.

За да постанови обжалвания съдебен акт, СРС е приел, че на 25.02.2022 г., около 14:20 часа, в [населено място], ул. „проф. д-р „И. С.“, до [жилищен адрес] жалбоподателят Р. М. Й., в качеството си на водач на товарен автомобил марка „М.“, с рег. [рег.номер на МПС] , извършва обществен превоз на товари (подложен пясък), без документи за товара и без табела за собствена сметка, като не притежава карта за квалификация на водача и удостоверение за психологическа годност. Съставен е АУАН № 317487/25.02.2022 г. от инспектор към РД „АА“ – С., в присъствието на един свидетел, с което са констатирани нарушения на чл. 87, т. 2 и т. 3 от Наредба № 33/03.11.1999 г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на Република България. Въз основа на така съставения АУАН било издадено и обжалваното НП, с което на Р. М. Й. на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 87, т. 2 от Наредба № 33/03.11.1999 г. и административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 87, т. 3 от Наредба № 33/03.11.1999 г.

При така установената фактическа обстановка СРС при извършената цялостна проверка за законосъобразност е приел, че не са налице съществени процесуални нарушения, които да доведат до отмяна на обжалваното наказателно постановление. Първоинстанционният съд е разгледал спора по същество и след преценка на доказателствата приобщени по делото е приел за установено извършването на нарушения на чл. 87, т. 2 и т. 3 от Наредба № 33/03.11.1999 г., като е потвърдил НП с наложеното наказание в законоустановения размер.

Решението е частично неправилно.

В административнонаказателното производство по съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. АУАН и издаденото въз основа на него наказателно постановление съдържат пълно и ясно описание на нарушенията, нарушените разпоредби и правната квалификация.

Съгласно чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАвП водач на моторно превозно средство, който извършва обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници и товари без издадено за моторното превозно средство удостоверение за обществен превоз на пътници или товари, заверено копие на лиценз на Общността, разрешение, документ за регистрация или други документи, които се изискват от регламент на европейските институции, от този закон и от подзаконовите нормативни актове по прилагането му, се наказва глоба 2000 лева - при първо нарушение.

Според чл. 87, т. 3 от Наредба № 33/03.11.1999 г. водачът на автомобил за обществен превоз на товари отговаря на изискването да притежава валидна карта за квалификация на водача по смисъла на наредбата по чл. 7б, ал. 5 ЗАвП (в момента ал. 9 на чл. 7б ЗАвП). Според чл. 7б, ал. 1 ЗАвП за съответствие с изискването за

квалификация на водача министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията или упълномощени от него длъжностни лица издават карта за квалификация на водача със срок на валидност 5 години. Съгласно чл. 7б, ал. 6 ЗАВП карта за квалификация на водач се издава на лица, притежаващи удостоверение за професионална компетентност, удостоверяващо начална квалификация или периодично обучение по смисъла на ал. 7 и 8.

В настоящия случай не се установи жалбоподателят да притежава карта за квалификация, удостоверяваща начална квалификация или периодично обучение. Касаторът не се е възползвал да представи пред СРС доказателства за установяването на тези обстоятелства или да установи въведените касационни основания. Не е допуснато нарушение, като не е посочено дали картата за квалификация се отнася за начално или периодично обучение, тъй като този документ се изисква и двете хипотези, а в случая такъв липсва. Ирелевантно е позоваването на Наредба № 41/04.08.20008 г., тъй като същата регламентира единствено правилата за квалификацията и обучението на водачите на МПС (за които се изисква СУМПС за превозни средства от категории и подкатегории С1, С1+Е, С, С+Е, D1, D1+Е, D или D+Е), водещи до придобиване на съответната карта за квалификация, а в чл. 87, т. 3 от Наредба № 33/03.11.1999 г. се регламентират правилата (какви валидни документи да се притежават) при управлението на товарни МПС. В тази част обжалваното решение на СРС е правилно и следва да се потвърди в частта, с която е потвърдено НП, с което на Р. Й. на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАВП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева за нарушение чл. 87, т. 3 от Наредба № 33/03.11.1999 г.

Според чл. 87, т. 2 от Наредба № 33/03.11.1999 г. водачът на автомобил за обществен превоз на товари отговаря на изискването да притежава валидно удостоверение за психологическа годност по смисъла на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 2 ЗДВП. В чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАВП е предвидено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева при неизпълнение на задължението по чл. 87, т. 2 от Наредба № 33/03.11.1999 г. Съгласно разпоредбата на чл. 178в, ал. 5 ЗДВП наказва се с глоба в размер на 500 лева водач, който извършва таксиметрови, превози за собствен сметка или обществени превози на пътници или товари без валидно удостоверение за психологическа годност.

Съпоставката на двете правни норма (чл. 178в, ал. 5 ЗДВП и чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАВП, вр. чл. 87, т. 2 от Наредба № 33/03.11.1999 г.) сочи на извод, че и двете са административнонаказателни, тъй като и двете задават признаци на административно нарушение и определят вид и размер на административно наказание. Налице е колизия между тях, тъй като един и същ юридически факт (извършване на обществен превоз превоз на товари от водач без валидно удостоверение за психологическа годност) може да бъде подведен под хипотезиса и на двете административнонаказателни разпоредби. Едно и също неправомерно действие може да бъде разглеждано на форма на изпълнителното деяние на административно нарушение по чл. 178в, ал. 5 ЗДВП и по чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАВП, вр. чл. 87, т. 2 от Наредба № 33/03.11.1999 г., но тези норми предвиждат различни по размер административни наказания и пораждаат различни правни последици за дееца. При подобна конкуренция на цитираните разпоредби следва да се държи сметка за нормата чл. 178в, ал. 5 ЗДВП, която е по – благоприятна за нарушителя, доколкото е предвидено по-леко наказуемостта нарушение (по – нисък размер на глобата).

В контекста на изложеното погрешно е заключението на районния съд за правна квалификация на правонарушението по чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАвП. Съгласно тълкувателно решение № 8/16.09.2021 г. по тълк. дело № 1/2020г. на ВАС районният съд има правомощие в производства по раздел V, глава III на ЗАНН да прилага закона за същото, еднаквото или по-леко наказуемото нарушение, но в касационни производства административният съд няма правомощие да преквалифицира деянието. В тази връзка настоящият съд не може да подведе установените по делото юридически факти под правилната законова разпоредба и поради тази причина може единствено да отмени обжалваното решение на СРС в посочената част и вместо него да постанови отмяна на издаденото наказателно постановление частта за това нарушение, което е незаконосъобразно поради дадена погрешна правна квалификация на правонарушението.

Така мотивиран и на основание чл. 222 ал. 1 АПК, Административен съд София-град, XV - ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 714 от 12.02.2023 г., постановено по НАХД № 9064/2022 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 106-ти състав, в ЧАСТТА, с която е потвърдено Наказателно постановление № 42-0001555/03.06.2022 г., издадено от директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ – С., в частта, с която на Р. М. Й. на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАвтП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 87, т. 2 от Наредба № 33/03.11.1999 г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на Република България, и вместо това:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 42-0001555/03.06.2022 г., издадено от директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ – С., в ЧАСТТА, с която на Р. М. Й. на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАвтП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 87, т. 2 от Наредба № 33/03.11.1999 г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на Република България

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 714 от 12.02.2023 г., постановено по НАХД № 9064/2022 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 106-ти състав в останалата част, с която е потвърдено Наказателно постановление № 42-0001555/03.06.2022 г., издадено от директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ – С., в частта, с която на Р. М. Й. на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАвтП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 87, т. 3 от Наредба № 33/03.11.1999 г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на Република България.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

